

gange om ugen, vil barnet i bedste fald lide under utryghed og tab. I værste fald er der risiko for egentlige tilknytningsforstyrrelser – hvilket især er en risiko, hvis der er højt konfliktniveau mellem forældrene.

Mindretallet finder desuden, at fastsættelse af samværsordninger med børn under 2-3 år til enhver tid bør have deltagelse af børnesagkyndige, og der bør tages udgangspunkt i det enkelte barns situation. Barnets behov for tryghed og kontinuitet bør vægtes, ligesom der skal tages hensyn til belastningen for barnet, hvis der er højt konfliktniveau mellem forældrene.

Der henvises til betænkningens afsnit 6.4.4.1.

4.6.3. Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggendes overvejelser

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggende er enig med Udvalget om Forældremyndighed og Samvær i, at der er behov for at kvalificere sagsbehandlingen i sager om mindre børn ved en tidlig inddragelse af børnesagkyndige.

Samtidig er ministeriet enig i flertallets anbefaling om, at samvær med mindre børn kan tilrettelægges med større hyppighed. Ministeriet finder dog ikke på samme måde som udvalget anledning til at skelne mellem de situationer, hvor der allerede er etableret kontakt mellem samværsforælderen og barnet, og hvor der ikke er en sådan kontakt - eksempelvis fordi forældrene er gået fra hinanden før eller lige efter barnets fødsel. Også i den sidstnævnte situation kan der være gode grunde til, at der fastsættes hyppige, men måske ganske kortvarige samvær mellem samværsforælderen og barnet i dets første levemåned, og hvor omfanget af samværet gradvist kan optrappes i takt med barnets alder. Ved et sådant samvær i barnets første levemåned vil et kortvarigt samvær f.eks. kunne være en ½ - 1 time, således at der kan tages hensyn til barnets samlede pleje- og omsorgsbehov. Ministeriet finder anledning til at fremhæve, at det er en afgørende forudsætning herfor, at der som overvejende udgangspunkt inddrages børnesagkyndige i sagerne, idet de børnesagkyndige dermed kan medvirke til at give forældrene en forståelse for barnets situation, ligesom det kan være med til at afdække barnets og forældrenes forhold, samt målrette tiltag, der kan føre til en forligsmæssig løsning mellem parterne.

Det er således ministeriets opfattelse, at afvejningen af barnets behov for tryghed og stabilitet over for hensynet til, at barnet tidligt kan opnå en tæt tilknytning til samværsforælderen, kan kvalificeres væsentligt ved inddragelsen af børnesagkyndige.

Ministeriet vil indrette praksis således, at praksis for fastsættelse af samvær med mindre børn fremover vil blive administreret i overensstemmelse med ovenstående.

Denne praksisændring sker som udgangspunkt med hjemmel i den eksisterende lovs § 17, som videreføres i lovforslagets § 21. Ministeriet vil udarbejde nærmere retningslinjer herfor.

4.7. Anden kontakt

4.7.1. Gældende ret

Statsforvaltningen kan efter § 18 i lov om forældremyndighed og samvær i særlige tilfælde træffe bestemmelse om, at den af forældrene, der ikke har barnet boende, har ret til anden kontakt med barnet end samvær. Kontakten kan være i form af telefonsamtaler, brevveksling og lignende. Af lovens forarbejder fremgår det, at udveksling af indspillede bånd og videoer, telefaxer, elektronisk post samt anden form for skriftlig meddelelse også er omfattet (jf. lov nr. 387 af 14. juni 1995, som bygger på betænkning nr. 1276/94).

Bestemmelsen anvendes især, hvis bopælsforælderen uden rimelig grund griber ind i barnets kontakt med den anden forælder. Bestemmelsen anvendes også, hvis samværet er begrænset, f.eks. på grund af afstanden mellem forældrenes bopæle. Bor den samværsberettigede i udlandet, så der kun kan blive samvær i ferier, f.eks. 2-3 uger om året, kan telefonsamtaler eller skriftlig kontakt være et godt middel til at bevare forbindelsen og dermed en kontinuitet i relationerne. Det samme kan være tilfældet for børn af sømænd og langturschauffører med længerevarende ophold uden for hjemmet.

Kontakten kan undertiden være et alternativ til et samvær, hvor dette af praktiske grunde ikke kan gennemføres. Hvis det findes forsvarligt, vil det ikke være udelukket at anvende § 18 i tilfælde, hvor samværet er afslået eller ophævet efter § 17, stk. 3, fordi fysisk, personlig kontakt vil være til skade for barnet, eller fordi der er konkret fare for bortførelse af barnet. Bestemmelsen kan endelig anvendes til at afstikke grænserne for kontakten, f.eks. til at fastlægge de dage og tidspunkter, hvor opringninger kan finde sted, hvis hyppige opringninger i tide og utide er forstyrrende for familielivet (jf. FT 1994-95, tillæg A, sp. 2117 og 2135-36).

Statsforvaltningens afgørelser efter § 18 kan ikke gennemtvinges, f.eks. gennem fogedbistand eller tvangsbøder.